θὰ διαβάσω τὰ ἐκτάκτως ναρκωτικὰ ποιήματα, τὰ ὁποῖα μοῦ ἀφιέρωσεν ὁ φίλος μου Κ. Θὰ κοιμηθῶ μέχρι τῶν πέντε. Στὴς πέντε καὶ τέταρτον, ἔχω συνέντευξι μὲ τὸν Γεώργη, νὰ πᾶμε νὰ ψαρέψουμε.

Πιστεύω νὰ πιάσουμε πολλὰ καὶ καλὰ ψάρια, ἡ κερὰ Ζαμπέτα θὰ ἀναπτύξῃ ὅλην τὴν μαγειρικὴν ἱκανότητά της ἐπὶ τῶν ψαριῶν καὶ κατόπι θὰ διαβάσω τὴν σημερινὴ ἐφημερίδα, διότι αὔριον οἱ δημοσιογράφοι σὰν Χριστιανοὶ ὀρθόδοξοι δὲν γράφουν.

Ἂν θελήσῃ νὰ παίξῃ καὶ ἡ δεσποινὶς Ἄρτεμις, ἡ γείτων μου, πιάνο, ἡ κυριακή μου θὰ ἦνε ἐξαίρετη. Ἔχω ἀδυναμία σὲ δύο πράγματα· στὰ καλὰ κυνηγετικὰ σκυλλιὰ καὶ στὴ μουσική.

Νὰ ζῶ, νὰ μάλαμμα! Ὄχι... σοῦ λέγει ὁ νονός... Νίκο, σοῦ κύρα ἕνα κορίτσι σὰν τὸ κρῦο τὸ νερό· ἀπὸ οἰκογένεια, πλούσιο, μὲ γραμματάκια... ἔλα, κάμε τὸ σταυρό σου καὶ πάρτο. Ζωὴ εἶν' αὐτὴ ποῦ περνᾷς... ὁλομόναχος. . . ἕνα ξερὸ κεφάλι. . .

—Κύριε νονέ, κρύψε τῆς συμβουλαίς σου γιὰ τὰ ἐγγόνια σου. Ἐγὼ μπελὰ στὸ κεφάλι μου δὲν βάζω.

Εἶμαι τριάντα πέντε χρόνων καὶ (κούφα στοῦ διαβόλου τ'αὐτὶ) ἀκόμα δὲν ἐστέναξα γιὰ γυναῖκα. Τρῶνε, περπατοῦνε, ντύνονται, βάφονται, καῖνε τὰ μαλλιά τους, γαγγραινιάζουνε τὴ μέση τους, τραγουδοῦνε, βήχουνε, φοροῦνε γυαλιά, σφίγγουνε τὰ ποδάρια τους, γιὰ νὰ τῆς ἰδοῦνε οἱ ἄνδρες καὶ νὰ τῆς ἀρέσουνε.

Κύριε Νονέ, ἔστω πρὸς γνῶσίν σας, ἀκόμα δὲν τρελλάθηκα.

Vieux garçon; καλά· vieux garçon célibataire γεροντοπαλήκαρο...τίτλος πολὺ προτιμότερος ἀπὸ τὸν τίτλον vieux mari.

Νὰ χάσῃ κανεὶς τὴν ἡσυχία του, γιὰ νὰ φέρῃ ἕνα διάβολο μέσα στὸ σπῆτί του· merci. Καὶ σοῦ εἶναι, μάτια μου κάτι διαβολάνθρωποι αὐταὶς ἡ γυναῖκες!!! δὲν ἠμποροῦν νὰ ὑποφέρουνε σκυλλιὰ τοῦ κυνηγιοῦ, Ἡ δεσποινὶς Ἄρτεμις, καλὴ κόρη καὶ παίζει καὶ μουσική, ἀλλὰ περισσότερο φοβᾶται τὸν Δὶκ τὸ σκυλλί μου, παρὰ τὸν Διάβολο. Ἔπειτα μαλόνουνε μὲ τῆς δούλαις ἡ γυναῖκες. Ἡ Κουάνα Ζαμπέτα δέκα χρόνια μὲ ὑπηρετεῖ καὶ ποτὲ δὲν τὴν ἐπίκρανα, ἂν εἶχα γυναῖκα 10.000 θὰ ἄλλαζα ὡς τώρα καὶ ὁ Θεὸς ξέρει ἂν θὰ μαγείρευε σὰν τὴν ἀνεκτίμητη αὐτὴ γυναῖκα.

Κύριε νονέ... ἀκόμα δὲν τρελλάθηκα.

Εἶμαι κύριος τοῦ κεφαλιοῦ μου, ξέρω τί κάμνω. Γράφω τὸ Σάββατο ἕνα πρόγραμμα, τὸ ἐφαρμόζω τὴν κυριακή.

Ὄχι γυναῖκες καὶ κουροφέξαλα».

*
* *

Ἰουλίου 8.

«L'homme propose et Dieu dispose.

Βλέπετε τί φοβερὰ ἐπιγραφὴ ποῦ ἔβαλα σ' αὐτὴν τὴν σελίδα τοῦ ἡμερολογίου μου!

Ἀπὸ τὸ αὐριανὸ πρόγραμμά μου θὰ ἐννοήσετε τὴν αἰτία.

«Αὔριο μὲ τὸ πρωινὸ βαπόρι θὰ καταβῶ στὸ Πέρα. Θὰ πάγω στοῦ κουρέως μου... (ἀνεκτίμητος ἄνθρωπος καὶ ἔχει νὰ κάμῃ ὅλο μὲ διπλωματικὰ κεφάλια, τὰ ὁποῖα, λέγει, εἶναι πολὺ εὔκολα γιατί εἶναι φαλακρά).

Δὲν εἶμαι ἄσχημος, θὰ προσπαθήσω ὅμως νὰ γείνω ὡραῖος. Θὰ φορέσω ρεδιγκότα καὶ γραβάτα ἀπὸ ἄσπρη μπατίστα. Θὰ πάγω στοῦ νονοῦ τὸ σπῆτι, νὰ τὸν παρακαλέσω καὶ θὰ ἔλθουμε στὸ Μπεμπέκι μὲ ἁμάξι, γιὰ νὰ μὴν ἀργήσουμε μὲ τὸ βαπόρι.

Ἕνας γέρος παπᾶς, συγγενὴς τῆς Ἀρτέμιδός μου, θὰ ἦνε στὸ σπῆτι. Θὰ μᾶς συνοδεύσῃ κ'ἐκεῖνος καὶ ἐν στενῷ οἰκογενειακῷ κύκλῳ, ὅπως αὔριο θὰ γράψουν ἡ ἐφημερίδες... θ' ἀρραβωνισθῶ!!!

Ὅσοι θὰ διαβάσουν τὴν ἐφημερίδα θὰ ποῦνε...

«Ὁ Νίκος Νικολάου Νικολαΐδης!!! λάθος! Ἐκεῖνος... ψεῦμα».

— Μάλιστα, κύριοι, ἐγώ...

Τώρα ἐπειδὴ δὲν ἔχω ὕπνο καὶ ἐπειδὴ ἡ Ἄρτεμίς μου δὲν παίζει ἀπόψε πιάνο, ἐγώ, γιὰ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα, καὶ γιὰ νὰ μὴ θαρροῦσε πῶς μ' ἔκαμε ἡ Ἄρτεμίς μου μάγια, θὰ σᾶς διηγηθῶ πῶς συνέβησαν τὰ πράγματα...

Τὴν περασμένη κυριακή, ἐξύπνησα χαρούμενος καὶ μὲ τὰ τραγούδια, διὰ νὰ ἐφαρμόσω τὸ πρόγραμμά μου.

Φόρεσα τὸ μετάξινο ὑποκάμισό μου, τὸ μεγάλο καπέλλο μου, τὰ κόκκινα ὑποδήματάκια μου καὶ συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν Δὶκ πῆγα στὸ μπάνιο.

Ἄχ! ὁ καϋμένος ὁ Δὶκ! ὁ κυνηγός μου ὁ περίφημος...

Μετὰ τὸ μπάνιο πῆγα στὸ βουνὸ καὶ πέρασα ἀπὸ τὴν Ἀγγλικὴ συνοικία.

Ὑψηλά, κάτω ἀπὸ μιὰ καρυδιά, ἐκάθητο μιὰ Ἐγγλέζα, γεροντοκόρη, καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα καὶ ἐζωγράφιζε τὸ σεράγι τοῦ Γιὸκ-σουγιοῦ, τὸ ὁποῖον στολίζει τὴν ἀπέναντι ἀκτήν.

Ἅμα εἶδε ἐμένα, ἀφῆκεν ὑπόκωφον γρυλλισμόν, ἅμα εἶδε τὸν Δὶκ, ἔρριψε τὸ φοβερὸν ἀλεξήλιόν της ἐπ' αὐτοῦ. Χωρὶς ὑπερβολήν, τὸ ἀλεξήλιον ἐκεῖνο μποροῦσε νὰ χρησιμεύσῃ ὡς σκηνή, δι' ὁλόκληρον οἰκογένειαν σκηνιτῶν.

Ὁ Δὶκ εἶναι πολὺ εὐγενής, ἀλλὰ θέλει καὶ τοὺς ἄλλους εὐγενεῖς. Ἅμα εἶδε αὐτὸ τὸ ἀγενὲς κίνημα, ἀπετάθη ἐναντίον τῆς Ἀγγλίδος καὶ ἐσκόρπισε τὰ χρώματα καὶ τοὺς χρωστῆράς της, καταστρέψας μάλιστα καὶ αὐτὸ τὸ ἰχνογράφημά της.

Ἡ Ἀγγλὶς ἠγέρθη καὶ στραφεῖσα πρὸς τὴν θάλασσαν ἤρχισε νὰ ὑβρίζῃ εἰς καθαρὰν Ἀγγλικὴν τὸν σκύλο μου καὶ ἐμέ.

Ἐγὼ αὐτὴν τὴν σκηνὴν δὲν τὴν ἐπρόσεξα καὶ μόνον ὅταν ἐστράφην εἶδον τὴν φοβερὰν καταστροφήν.

Ἐνόμισα καθῆκόν μου νὰ ζητήσω συγγνώμην ἀπὸ τὴν Ἀγγλίδα, ἀλλ' ἐκείνη μοῦ ἔρριψεν ἄγριον βλέμμα καὶ ἐξηκολούθει νὰ λέγῃ ἐστραμμένη πάντοτε πρὸς τὴν θάλασσαν καὶ δεικνύουσα τὸ πληγωμένον ἰχνογράφημά της.

Μέσα εἰς τὰ Ἀγγλικά, ἐνόμισα ὅτι ἤκουσα τὸ ὄνομα τοῦ Pasteur καὶ ὑπέθεσα ὅτι θὰ στείλῃ τὸ ἰχνογράφημά της εἰς τὸν σοφὸν διδάσκαλον, νὰ τὸ θεραπεύσῃ, ὡς δηχθὲν ὑπὸ λυσσῶντος κυνός.

Ἐξηκολούθησα τὸν περίπατόν μου, ἀλλ' ἡ Ἀγγλὶς μὲ ἠκολούθησεν· ἔθηκε τὰς ὀστεώδεις χεῖράς της ἐπὶ τῶν ὤμων μου, διὰ νὰ μὲ ὑποδείξῃ ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἀπομακρυνθῶ. Ἐσταμάτησα καὶ ἐκείνη στραφεῖσα πρὸς τὴν θάλασσαν, ἤρχισε τὸν μονόλογον. Ἂν ἦτο ὀλιγώτερον ὀστεώδης καὶ νεωτέρα, θὰ ἐνόμιζον πῶς ἦτο ἡ Θέτις, ἡ ὁποία λέγει εἰς τὸν γέρω-Νηρέα τὰ βάσανά της.

Προσπαθῶ καὶ πάλιν ν' ἀπομακρυνθῶ, ἡ ἰδία σκηνή· τότε ἠναγκάσθην νὰ ζητήσω τὴν μεσολάβησιν τοῦ ἀτυχοῦς Δὶκ. Ὁ Δὶκ ἔκαμε τὸ χρέος του καὶ τὴν ἐφοβέρισε λιγάκι, προσποιηθεὶς ὅτι τὴν δαγκάνει. Ἀμέσως ἐξηφανίσθη καὶ ἔμεινε τὸ ἀλεξήλιον ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης.

Διὰ νὰ φαντασθῶ δέ, πῶς ἐγίνοντο στὸν παληὸ καιρὸ τὰ τρόπαια, ἤνοιξα τὸ φοβερὸν ἐκεῖνο ἀλεξήλιον καὶ εἶδον μὲ ἔκπληξιν ὅτι ἐσκίαζε περισσοτέραν ἔκτασιν, παρὰ ἡ γηραιὰ καρυδιά, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἡ Ἀγγλὶς ἐζωγράφιζε.

Ἐτοποθέτησα τοὺς χρωστῆρας καὶ τὸ σχέδιον ὑπὸ τὸ ἀλεξήλιον καὶ ἀφῆκα τὸ τρόπαιον, λαβὼν μόνον ἓν χειρόκτιον λησμονημένον, εἰς ἀνάμνησιν.

Τὸ πελώριον ἐκεῖνο χειρόκτιον, ἐμύριζε καμφορά, φανικὸν ὀξὺ καὶ διάφοραις ὑγιειναὶς μυρωδιαὶς καὶ μοῦ ἦλθεν ἡ ἰδέα, ὅτι ἡ κάτοχος, ἂν ἐγίνετο διαγωνισμὸς μεγάλων χεριῶν, θὰ ἐκέρδιζε τὸ πρῶτον βραβεῖον.

Ἐπέστρεφα ἥσυχος, ὅτε ἤκουσα πυροβολισμὸν καὶ στραφεὶς εἶδον τὸν Δὶκ πλέοντα εἰς τὸ αἷμά του. Ἀπὸ τὸ παράθυρον τοῦ Ἀγγλικοῦ ξενοδοχείου εἶδον τὴν Ἀγγλίδα νὰ κρατῇ τὸ καπνίζον πολύκροτον καὶ νὰ μὲ ἀπειλῇ.

Ἐδάκρυσα .. ὁ ἀτυχὴς φίλος μου!! προσήλωσε τὰ βλέμματά του ἐπάνω μου καὶ ἐξέπνευσε.

Πόσην ὥραν ἔμεινα ἐκεῖ, ἀπέναντι τοῦ νεκροῦ φίλου μου; ἀγνοῶ, μόνον ὅταν συνῆλθον, ἠρώτησα τὸν θυρωρὸν τοῦ ξενοδοχείου πῶς λέγεται ἡ φονεύς.

Μοῦ εἶπε τὸ ὄνομά της, προσθέτων ὅτι ἀμέσως ἀνεχώρησε διὰ νὰ ἐπιβῇ τῆς ταχείας ἀμαξοστοιχίας καὶ νὰ ὑπάγῃ εἰς τοῦ Pasteur εἰς Παρισίους καὶ νὰ πληροφορηθῇ, ἂν τὸ μικρόβιον τῆς λύσσης εἰμπορῇ νὰ διατρυπήσῃ ὑπόδημα, ἐπειδὴ ὁ μακαρίτης Δὶκ ἔδηξε τὸ ὑπόδημά της.

[Ἕπεται τὸ τέλος].

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κ. Σπ. Γουλ. Κέρκυραν. Ἐλήφθησαν. Δημοσιεύσωμεν ἀγγελίαν. — κ. Π. Ζ. Δ. Νύσσαν. Ἀπεστάλησαν πλὴν ἑνός.—κ. Β. Α. Α. Μιχαηλόβναν. Ἐλήφθησαν ρουβλια 8. Θὰ φροντίσωμεν ἐγκαίρως διὰ τὴν ἀποστολήν.— κ. Α. Α. Ὕδραν. Ἐλήφθη ταχυδρομικὴ ἐπιταγή. Εὐχαριστοῦμεν. — κ Μ. Μ. Μελιτούπολιν. Ἐλήφθη ὑπόλοιπον. Σειρὰ ἀπὸ «Περιδεραίου» ἀπεστάλη. — κ. Α. Γ. Καμενσκάγιαν. Βιβλία ἀπεστάλησαν.— κ. Ε. Ρ. Ἀλεξάνδρειαν. Πρὸς τὸν ἐν Μανσούρᾳ νέον συνδρομητὴν κ. Δ. Ι. ἀπεστάλησαν τὰ φύλλα ἀπὸ τοῦ ἀρ. 28 μέχρι σήμερον. ἐπίσης καὶ πρὸς τὸν ἐν Φαρασκοὺρ κ. Π. Μ. Περιμένομεν ἐπιστολήν σας. — κ. Π. Π. τηλ. Γαργαλιάνους. Συνδρομή σας ἐλήφθη.— κ.Π.Σ. Κοτούρ. Φύλλα ἀπεστάλησαν.—κ. Κ. Π. Βῶλον. Ἐλήφθησαν δρ.22. Σειρὰ «Ἀπομνημονευμάτων» καὶ φύλλα «Ἐκλεκτῶν» ἀπεστάλησαν τῷ νέῳ συνδρομητῇ Γ. Μ. —κ. Σπ. Π. Ληξούριον. Ἐλήφθη ταχ. ἐπιταγή. Εὐχαριστοῦμεν.